

Darvas Tibor tanár (Budapest 1920. II. 12 – Gyomaendrőd, 200. XI. 14.)

Szülei egyetlen gyerekeként nőtt fel. Elemi iskoláit és a polgárit Budapesten végezte eminens tanulóként. Szeretett volna gimnáziumba kerülni, de a család anyagi helyzete nem tette lehetővé. 1937-ben félárva sorsra jutott, így az iskoláztatás, a nevelés minden gondja édesanyjára nehezedett.

A zene iránti vonzalma nem tudott valósággá válni, örök álma maradt.

Két lehetőség nyílt a tanulásra: katonai pálya és a tanítóképző elvégzése. Kiváló tanulmányi eredménye és az egyházi iskola kedvezményes lehetősége közül az utóbbit választotta, ami a zenetanulás terén is nyújtott lehetőségeket. (hegedű és zongora, kötelező tantárgy volt.) Álmai csúcsához, az orgonához is közel jutott, mivel a kántorképzés, ha szerényebb kereteket is adott, de reménykedett az autodidakta lehetőségében.

Ez az öt év fiatalságának álm-szakasza volt. A tandíj, kedvezményes, alacsony összegének előteremtéséhez, a szünidei fizikai munka keresetével maga is hozzájárult, mivel özvegy édesanyja vékony jövedelemét így jelentősen kipótolhatta.

Szorgalma, kiváló szellemi képessége, szerénysége biztos alapot adott hivatása teljesítéséhez. Ezzel az előrejutás lehetősége is valóra válhatott.

1939-ben kitűnő oklevéllel is csak egyházi segítséggel lett Békésen „helyettes kántor kisegítő tanító „státusszal nem járó lehetőséghez.

1941-ben foglalta el Gyomán, a besenyszegi X. sz. tanítói helyet. A sors nem vette védelmébe. mert az év október 13-án bevonult 26 hónapos „tényleges katonai szolgálatra. „

1943. november 4-én „póttartalékba helyezték.”

1944. május 22-ig Gyomán tanított, amikor behívták „hadiszolgálatra" Orosházára. Hamarosan a keleti frontra vezényelték. 1944 augusztusában megsebesült.

1945. év elején, Dunaszerdahelyen volt katona. A front alakulása Ausztriában találja, ahol orosz fogságba kerül, s a Szovjetunióba szállították. A háromévi fogság egyetlen pozitívuma, hogy élve-maradt és megtanult oroszul.

1948. július 16-án tért haza. Elfoglalta a régi helyét. Az iskolák államosítása után a Gyomai 2. számú Általános Iskola lett a munkahelye.

1949-ben kötött házasságot. Felesége alkalmazottként soha nem dolgozott. Két gyermekük nevelése, és három beteg nagyszülő gondozása, a család ellátása nehezedett a vállaira. Biztos háttérrel adott férje munkájához, továbbtanulásához, aki magyar-történelem szakon főiskolai tanulmányait Szegeden és Egerben végezte.

1952 - 55 között a Gyomai Óvónőképző igazgatóhelyettese.

1954-től a Gyomai Gimnázium óraadója, majd igazgatója. A politikai helyzet miatt felmentését kérte a vezetésből.

1959-től ismét az általános Iskola tantestületében tanár.

1963-ban az Oktatásügy kiváló dolgozója lett. A TIT-ben végzett munkájáért számos elismerést kapott. Kiemelkedő munkát végzett a Dolgozók Iskolája működésében. Óraadó a 617. sz. Ipari Szakmunkásképző Iskolában.

1970-től 1980-ig igazgató helyettes az Általános Iskolában. Nyugdíjasként a könyvtárban tevékenykedett, és 7 éven át a Kner Múzeum munkatársa.

1994-ben Arany oklevél és Gyomaendrőd díszpolgára, majd 1999-ben gyémánt oklevél birtokosa. Megírta a Gyomai Iskolák Történetét. Keze alól került ki a BÉKÉSI SZEGEDI KISS ISTVÁN GIMNÁZIUM története.

Kedves foglalkozása volt a fotózás. Sok-sok iskolai találkozó tevékeny részese volt. Éltető eleme volt a nagykőrösi tanítóképzősök találkozója és az idei Világtalálkozó.

Temetésén sok-sok volt tanítvány, a város nagy számú polgára vett tőle búcsút. Egy volt tanítványa, református tiszteletes imája és méltó szép szavai búcsúztatták a gyászoló sokaságtól.

Embernek, magyarnak, pedagógusnak egyaránt kiváló volt. Nyugodjon békében, míg élünk emlékezünk rá!